

הַלְכּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שׂו

בְּאָרֶב הַגּוֹלָה

7

א-עד-פִּי שָׁאַנְיָה ל-זֶה שְׁבַת, הַוְּאֵל וְהָוָיָם (טו) קְנוּקִיא לְרַבִּים (נה) קוֹי קְצָקִיא וּבִים דְשִׁנִּיא לְכַבְּ בָם (אנָה).
(נְבָדָל) (טו) אֲנָן מְחַרְמֵין בְּשַׁבְתָּה בַּי אֲמַמְרֵב זְהָהָא לְזֶה שְׁבַת (אנָה פְּסִינָה): יָג [*] (נְגָ) דִּילְהַרְיוֹן
בְּשַׁבְתָּה עַל (ט) גְּרַגְעַ הַמְּפַרְבָּר, שְׁלֵל מַיְשִׁישׁ לוֹ זְכוֹת עַלְיוֹ יְבָא וְגִידָר (נד) וְאַם לְאוֹ
מְאַמְרֵבָן לְבַבְּ גַּעַמְתָּן, מְאַמְרֵבָן קְמַרְמַתָּן, מְאַמְרֵבָן כְּמַרְמַתָּן.

שערית תשובה

[*] להזכיר. עין מה"ט. וכן בשוחות כהה"ג סיקו צד למלוד זכות כה שונגן להזכיר ביה ורשות ופורען לשפטש הפלרי. ע"ש:

(ט) יציך מהרמ"ן, וочек בשאי לנטות בשבתו לבבון, בברירויות סקין שן. וטפר לנו הדר לימי שחיל שפט, רפודים סקין ח' [וקט'] אללה רפה ווּסְרָרִי אֵם צדקה שעת, ע"ש, וכ' בס"ח סקין טה: (ט) קראקע. היה להשפיר בית אוֹלקוֹנוֹת, נהגה: (ט) להברג. ובלבוש מטה דונזאַן דֶּבֶרְצָן אַפְלָוּ בְּסִכְמָן מַהֲרָה.

באור הלהבה

(מ) פג'א-ברקם: (מל') ועתיקם. דמיון בכלל ארכיני רביים: (מל') וכן משלש פונטוגראף בבלארו: (מנ') ובשאר משקנן פלישיטה ראסור (מן'א). ואלאה רבבה פטב דאללו אם אין עריך לאדרש, מפל מוקום צ'נד שפת ונער רביים ניבורו; ולענין רעמי כרין עם פאנז'אנטנעם. דבין מאבר למל שהיא עריך מושא, אבל שער האצן

לען האלוף

(מ) אגדא-ברחים: (מל) ויטגנים, דהוי בקהל אקל רביים: (מנ) וכן משפטו מהגריא בעבורו: (מן) ובשאר משקון פשייטה ראנדר מא"א. וכן לא רבה כתוב דאכלו אם אין עריה לארכש, אבל מוקם צד שפת וצער ובאים נקווו, ולפניהם דעתם כדין עם הטענאי ברנום, דברין מבר לבל שהיא צער מזות, אבל

בְּאָרֶן הַיִּטְבָּ

בשבת, מהך'ב'ז ח' "א סיטן קית, וען שכנה"ג: (לו) כניפיא, ומה שנוהגים בברזילס פְּהַשֵּׁפֶשׁ קוֹאָ מִזְוָּדָ קְכָבָ מִי שְׁמָחָרָם מִשְׁאָמָ חֲבוֹבָה, קוֹי צְאָפָן ורבים, ואין כ' לשות מורה לבטל זה שהנתן לתיקל לפני כמה גודלים, ב' ח:

משנה ברכיה

בנדיין: (נה) **הוּא בעקבי רPsiם.** משמע (^ט) דאם היה ל'צורך' חיד להתדר לו מה שהחרומו הצבורו, היה אסוד בשיינו לעזקה שבת, אבל ממה שכתב בברוך-ביבח בשם רבנו ירמ"ם, וכן מתחוכמת הרש"ב^א אשר הוא לא שפערן בכתיבתו שמיון שם, משמע דzapfen ל'צורך' חיד מרינץ לו, משום הדבר לא יכול לבקש הקהל בקהל שיטיריו לו, וכן מצדדים הארכונים שלמה. כתוב בב"ח כו' קימן שנ, ומה שנוהגין בירודים שהשלמש קונה מוחוק הקטב מי שנותר מושום חוביינו, כי עסקי וביטו), דלולא זה היה נפקדין החרובות וכל משא-ירעטן, אין בלה' לשום מורה לבטל זה, שפהגו לך-קהל לפני כמה גורמים: (נמ) **אבל וכו'.** והמגן-ארכון הוכחים פירון טהנים והחכרים שעה, דליחיך אסורה להחרום אם עבר עבירה, אם לא שחל שbeta ותני כמו ל'צורך' שבת, ל'צורך' צבור מטר אפלו אין ל'צורך' שבת, ראמ לא יחרימו שבת לא יתאפסי ביום אחר. ויתבטל הרבה. ובספר אלה ובה מסגד דאר ל'צורך' ראמ רבים אין ברא לארכון, בהלכות שבתอาท ת, שהבא משם הנשת הקדולה לארכון, בהלכות ביום השבת, משום וכחיב בו ברקה^ב). ועתן בספר זכר לחתורים ביום השבת, וילברוי ש"ש בית למל או להשכיד, דהמנגן הפשיט הוא לקהל, וכחיברי הפגאנ-ארכון הפליל. ובתשובות דבריר-יריבות איתא דתיכם יטול לנחות בשבת לקבוד^ג): ייג (גב) **להברוי בשבת.** וילברוי ש"ש בית למל או להשכיד, (מן) בקושטנטיאו נונגין חת, אבל בטשתובת האוניות סיימן כמה אוסר אפלו בשל העדר וחוונים: (נד) **ואם לאו לא אבד וכו'.** דזקא בכבי האי גניע אסורה דתני בדורoth את סידין, אבל אם בברין סהם: כל מי ש"ש לו ומות בולא ויזיד, אפריל-בי ש"ש פקנה בעיר שאס לא ביפור בטהה וכחיתו, מכל קיקום אני בדורoth את סידין; ומכל מקום לכתחה אין לנו הגפן, דתני פרדובה רחל, אך אי איקא דווכתא דוניהני כף לא מהין חת, ש"ש קיקום לו מר (מד) **הברוי בקרים ובים,** אף שהו ענין מקמיה [רב"ש]: (נה) **להברוי יין.** הינו להודיע ש"ש אצל פלוני ופלוני יין למפה. ובטעם ס מגן-ארכון דזקא בקיקום שעשים אין טובא, אבל בקיקום שאין קיזוי כל-כח, קוי סכינה על (מן) אין צורך מזוחה בשביל קדרות^ד). ומכל מקום אסורה להנוי סכום מזח בכל גוין, וכן נעל קסוער בבחג'ה. ובועל ברב גוינו בלח' ארבעה, אמר שרבת להרבעה את אשר בראנו

ברש"א בדקה קפוא עירק מחולב יבקבץ' וקרטיפ"א פרק רב' אליעזר דמי סגיא דסיקתין שלוי אונוו דקלאלכה דדורותא ממד עלייד' איזו יונדריך בעקבות אבן בסיס דסיקתין שם שפּטה על דברי קרמיה"א אזן, ענן שט' קפוא דסיקתין מפּתחים בכתיבת שער לשונות, מטעים ודאלאן בלשון הארץ יש פּוטרים שופכרים דרא

(מ) אוניברסיטטים: (מל') וטכניון, דת' היי בכלל ארכ'י רבי'ם: (מל') וכן מפעלים
דאלט'ים אם אין שום לאדרט, אפל' פוקס צ'נ'ך שבת וונצ'ר ובאים נק'הו; ולא
שער

הלוכות שבת סי'ן שז שז

כיאורים ומוסיפים

[משנ"ב ס"ק מה]

ולחייב אפילו אם היא עברה גודלה, כגון לעבד שבת גולדלים, אין צורך למלל שבת כדי לחתולו⁵⁵, רק משלם שבת גס-פין קבוע עבורה איזה גולדים⁵⁶ וכו', כתוב בנוסת גודלה, ולגלת חין לתקחים בשבת לנוקם נקמת אבוי ברוצחים, בתקף⁵⁷.

(1) אמנם, כמשמעותו ימסור את עצמו לימותה, ולא יעבור על עבודה זהה או גiley עיריות או שיפוכות דמים, בתב' לקמן (ס"י שחכה ס"ק לא) שיתכן שצירך לחולל שבת עבורה. ובשות' אגרות משה (ו"ז ח"ג ס"ץ) כתוב, שהואיל והסתפק בזה המשני, יש להחולל עליו את השבת, ככל ספק פיקוח נפש.

(2) בバイור הדבר בתב' לעיל (הקדמה להלכות שבת ד"ה ונובל), שהמחלל שבת הרוי הוא כופר במעשה בראשית, ועל כן נחשב כעובד עבדות כובבים. אכן, בדבר הרכבים שהביאו שם, מיבורו שדוקא על המחלל שבת בפרהסיא נאמר כן, ובדבריו התוס' בסנהדרין (עה, ב ד"ה לא). ובバイור הדבר כתוב בשווית חשב האפוד (חיב ס"י מז) עיף דברי רשי' בחולין (ה, א), שהמחלל שבת הרוי הוא כמעיד שלא שבת הקב"ה במעשה בראשית, ואם כן אין זה אלא כושלחן שבת בפרהסיא, שהרוי הוא כמו שמעיד על כך ברובים, אבל בשעשה כן בין עצמו אין זה עדות.

(3) בバイור הדבר, בתב' בשווית אגרות משה (או"ח ח"ה ס"י יה) שallow כוונתו למצוות המוטלת על גואל הדם' לנוקם, לפי הדעה המובאת בגמרא (מכות יב, א) שמצוות על גואל הרם להרוג את הרוצה, ומשאר שם בע"ג.

סי'ן שז

דין שבת התרויות בדبور

[משנ"ב ס"ק א]

אעשרה לחייבו⁵⁸. ורקא אם היא רבוד פ"א ס"ר לעשנות בушבר⁵⁹ וכו', ומכל מקום נכוון לכתחילה להנחייר פשאין צ"ק לה בדבירות היומם⁶⁰. (1) ולומר שפלוני עשה מלאכה מוחר, צידד האשל אברם (בוטשאטש, מהרו"ק) שמורתה, כיון שאין באמירתו כד' לגורם שאכן תיעשה המלאכה, ומשאר בע"ג.

(2) ולדבר ביום כיפור איזות מאכלים שיאכל במושאי החזום, או לדבר בפסח איזות מאכלים חמן שיאכל לאחר ההרג, דעת הגראי"ז אויערבך (ש"כ פ"ט הע' קס) שמורתה. ובאיור העטם, שادر האיסור של יודבר דבר' הוא, שכן שציריך האדם להרגיש בשבת כדי כל מלאכתו עשויה, אסרו חז"ל גם לדבר במלאהה שאסור לעשותה בשבת, שהדברו עצמו נחשב כמלאכה, ולכן לא אסור לומר בשערני אכילה שלא שיר בזה עניין מלאכה.

(3) אמנם לעיל (ס"י שו ס"ז) לגבי איסור 'ממעוא חפוץ', שכותב השו"ע שמיים מותר לדבר בחפצי שניים [וזרשו חזי'ו היתר זה מהפסקוק 'מעווא חפוץ'] - החפץ אסורים אבל חפצי שניים מותריהם, כתוב המשני שם (ס"ק כו) שמותר לחשוב על מה שציריך לסייעות מעווה, ולא הובייר שיש להחותיר שלא לחשב השבעונות שאינן לצורך היום.

[משנ"ב ס"ק מו]

איך אדולף נקט⁶¹. (55) וקובץ הילוי שבזמנינו, דעת הנריין קרליין (חוט שני חד פפט ס"ק ה) שדיינו במקום שמו, ויש להחולל שבת כדי להציל יהודי הנמצא שם.

[משנ"ב שם]

אבל אם פשעה, אין לו לאביה לחולל שבת עבורה⁶².

(56) ולובי רדיית פת, כתוב בשעה"צ לעיל (ס"י רמד ס"ק מ) שאף העובר בשוגג נחسب בפושע לעשין וזה, כיון שהוא לו להזוהר שלא יבוא לידי כה.

[שעה"צ ס"ק מו]

יש לאסן אחד פרוצה בטעפות שם, דלמאנה ובפה יש להקל אשלו לשפשעה מתקלה⁶³, ובקא אין פשעה וכקה גודלה מה, אילוי פוך זו⁶⁴. (57) ולגביו אדם שהיה ביכולתו לקטנות לולב מעורב יוציא, ופשע ולא קנה, ונמצא עתה מחוץ לתחום, כתוב במשנ"ב לקמן (ס"י תרנה ס"ק מ) בשם החוי אדם, שלא ישלח לו חבירו לולב עז גוי, עיף שהוא עצמו מותר לו לשולחו גוי להביאו לולב, מפני שאין אורומים לאדם חטא בשליל שיזכה חברך. ובשעה"צ שם (ס"ק ח) תמנה על זה, מדע פטור חבירו מלשלוח לו לולב, הרי מודיע ערבות נחسب באילו לחבירו חסירה מצוה זו.

(58) ולנסוע לשבת לשוב שאין בו מניין על מנת לקרב רוחקים, ועי' זה יתבטל מונפילה בציורו, כתוב בשווית שבת הלוי (ח'ז ס"י לו) שיש ליטוע, משומש שאף אם נחשבים הילונים כזרים וללא כתינוקות שנשבו, מושב שייעור על אישור דרבנן לצורך מעזה גודלה זו של קירוב אחינו הטעים, וכי' יש לנו שאותו עובר על אישור, אלא מבטל מצוה, שהרוי לדעת השדי'ח (כללים מערבת האלף כלל רפואי, ובפתח השודה שם אותן נז בביטול מצוה).

[משנ"ב ס"ק מו]

קחוב המגן-אקרים: רקיע עין אם הפת קטפה ורוצים להזיאה מקהל ישראל, אם יעצה הגדול חטא בשבילה⁶⁵ וכו', רואנים: חיל עליו שבת אחר כני' שיזכר שבתות קרביה⁶⁶.

(59) ספק זה, כתוב בשווית אגרות משה (או"ח ח"ה ס"י יה) שאינו אלא לבי אחרים הבאים להצלחה, אך אביה ודאי שחייב להצלחה, שהרוי מחייב להשיאה, וכל שכן שמהוויב לדאג שתהיה כשרה לדת ישראל, ואם כן אין הוא חותא בשביבה, אלא בשביל חיוב המוטל עליו [וראה במה שבכתב במקוא (ו"ז ח'ב סי' קיון) על דרכי השעה"צ לעיל (ס"ק מר)].

(60) ואף שהטעם שמותו להחולל שבת כישי' פיקוח נפש הוא משומש זחוי בהם, ובאן לא שיר נעם זה, שהרי אין כאן סכנה גופנית, כתוב בשווית שבת הלוי (ח'ז ס"י לו) אותן ג' שמיים מותר לעשوت כן, כיון שיש טעם נוסף להחריר חולול שבת במקום פיקוח נפש, והוא 'היל עליו שבת אחת כדי לשימור שבתות הרבה', וכל אחד מטעמים אלו בפני עצמו מתייר חילול שבת במקומות פיקוח נפש, ומטעם זה יש להחולל שבת עבר עובדים, למחרת שלא שיר בהם הטעם של יותר בהם.

